

#CATALUNYALLIBERTAT

VOL VIURE EN

www.catalunyavolviureenllibertat.cat

Rubicó

Enric Vila, *escriptor i periodista*

Hem creuat el Rubicó i l'Estat ja no ens podrà aturar sense l'ajut d'un conflicte internacional. Per bé que vagin les manifestacions, però, només si la nostra determinació converteix la unitat d'Espanya en una opció més cara que la independència, assolirem la llibertat. La Via Catalana no desafia només Madrid. També desafia una aristocràcia europea decadent que compensa la seva pèrdua de poder espoliant dels seus propis territoris. Només si Catalunya s'allibera abans que esclati la tempesta ens estalviarem pagar els plats trencats dels canvis que vindran.

Seny i rauxa

Jaume Clotet, *periodista*

Els catalans sempre hem contraposat el seny a la rauxa, i a la inversa. Però la força del nostre país és la combinació d'ambdues actituds. La rauxa de la Via Catalana i la manifestació de l'any passat ha de combinar-se amb el seny de culminar el procés sobiranista. Ara cal fixar la data de la consulta i la pregunta, i que ERC entri al govern. Però si la consulta no és legal i no es pot fer amb garanties, les eleccions plebiscitàries seran l'únic camí. I el menys important és si seran el 2014 o el 2016.

Saltar la paret

Elisenda Paluzie, *prof. de teoria econòmica*

La independència és l'objectiu que mobilitza més i que genera més il·lusió. Però hi haurà un moment en què s'haurà de saltar la paret, i ho hauran de fer el nostre Parlament i el nostre govern. El que haurien de saber ja, després de les consultes populars, de les manifestacions, i de la Via, és que al darrere tenen un poble que no s'arronsarà, i que estarà disposat a fer el necessari per garantir l'èxit: constituir les meses electorals del referèndum i pagar els impostos i les cotitzacions a una agència catalana.

Optimisme i templança

David Murillo, *professor d'Esade*

I ara què? Pacència: som cada cop més a prop. Perseverança: no només no ens cansem, sinó que sumem. Optimisme: mai els catalans havíem arribat tan lluny fent tan bé les coses. Confiança: en les nostres institucions i en la societat, que ens han dut fins aquí. Unió: contra els esforços desestabilitzadors, que n'hi haurà. Orgull: pel camí recorregut i per la manera. Il·lusió: decidirem nosaltres. Templança: hi haurà xantatges, traïcions i amenaces. Per als moments de dubte, tornem a llegir la llista des del començament.

Polítiques socials fortes

Àngels Guiteras, *Taula Entitats Tercer Sector*

L'Onze de Setembre ha mostrat, un cop més, la gran fortalesa de la societat civil a Catalunya. Per al Tercer Sector Social la prioritat, ara i sempre, ha de ser cohesionar tot el país entorn dels drets socials. Nosaltres apostem per enfortir la capacitat d'organització i acció del conjunt de la societat civil i la ciutadania per assolir els desafiaments socials i nacionals del moment. Ens cal confiança, compromís i acció conjunta per fer emergir Catalunya de la situació en què es troba. Ens cal seguir mobilitzant la societat i prioritzar la inversió en polítiques socials.

Alguns dels participants de la Via Catalana al seu pas pel centre de Barcelona ■ ANDREU PUIG

Sumar-hi gent dins i fora

Xavier Graset, *periodista*

Doncs cal mirar de no perdre pisto-nada, perquè tanta energia distribuïda arreu no es pot perdre sense més ni més. Ara cal fer les coses ben fetes, i sumar gent dins del país, i també a fora, Espanya inclosa, amb una exposició clara d'arguments, defugint il·lusio-nismes, tocant de peus a terra i, sobretot, facilitant el debat i l'intercanvi d'idees i posicions. Sempre en clau solidària i inclusiva. I acompanyant les nostres institucions i confiant-hi, ja que sabran fer les passes necessàries per donar una resposta política al sentir popular.

La majoria silenciosa

Anna Figuera Raichs, *periodista*

El futur polític del nostre país implica, necessàriament, convocar els catalans a les urnes, a través d'una consulta per votar "sí" o "no" a la independència o bé en unes eleccions plebiscitàries. Aquesta Diada, 1,6 milions de persones han participat en la Via Catalana. I la vicepresidenta espanyola, Soraya Sáenz de Santamaría, té tota la raó quan diu que la seva obligació és escoltar, també, aquells que es van quedar a casa. El concepte *majoria silenciosa* és, però, pervers, sobretot si es confon *silenci* amb *complicitat*. S'atrevirà a exaudir tots els catalans autoritzant la consulta?

I ara, res

Josep M. Pasqual, *periodista i editor*

Després de participar en la Via Catalana estic encara més convençut que el nostre país no serà independent en un futur pròxim. Repetim l'error de l'any 1979, amb l'Estatut. Pensàvem que la reivindicació era una qüestió folklòrica i ara continuem igual. Fins que una majoria significativa dels catalans no entengui que la sobirania és una qüestió política i jurídica, qualsevol espectacle de carrer o carretera només servirà per engrossir els àlbums de fotos familiars i per justificar la poca consistència, en conjunt, del compromís nacional diari.

Valentia i claredat

Melcior Comes, *escriptor*

La Via Catalana suposa un vertader punt d'inflexió per un motiu fonamental: ja no hi ha cap alternativa raonable al dret a decidir. Catalunya va sortir inequívocament a demanar una consulta, i a dir que sí a l'estat català en cas de ser preguntada. La qüestió no es pot diferir més temps. Qui jugui políticament amb aquest tema en sortirà cremat. Ha arribat el moment de ser valents i plantejar les coses de manera molt clara. El catalanisme ha fet un tomb decisiu i irreversible.

Independència

Germà Capdevila, *periodista*

Si una cosa ha quedat clara després de la cadena humana de la Diada és que el tema central de la política catalana és la independència, no pas el dret a decidir o l'etern miratge de l'encaix amb Espanya. La consulta és un instrument, però en cap cas és la demanda central dels catalans, que han deixat clar que el que volen és esdevenir un estat europeu lliure i sobirà. Si és mitjançant una consulta, una declaració parlamentària o unes eleccions plebiscitàries és accessori, és instrumental.